Знов – моє пекло, моє небо
У камінь скутая земля…
Це міста. Тільки міста треба…
Забув, як пахнуть там поля…
Забув, як верби сплять вад плесом,
Які тії мляві вітряки:
Часу й вітрів слухняні весла…
Як давнина, – глухі такі…
Забув, як пахне лан той житній,
Як глибша, таємніша смерк.
Дух немоторний старосвітній
Давно помер, —
Нам світ – це рух горіння, туга,
Жага, і солод, і вогонь…
Нам світ: – надій сім-барвні дуги —
І певнеє стерно в долонь.